Dosarul nr. 1-2543/2026
1-26116074-12-1-11092026

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

20 octombrie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Tatiana Postolachi
Grefierului Ruslana Bobuțac
Interpretului Ivan Bulgac
Cu participarea:
Procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Daniela Buinovski
Apărătorul inculpatului Harcomița Veaceslav ***** - avocat Mocanu Grigore
(*mandatul Seria MA, nr. *****din 20 august 2026*)
În prezența:
Părții vătămate Leșan Alexandru
Inculpatului Harcomița Veaceslav *****

examinând în ședința de judecată publică, în procedură generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Harcomița Veaceslav ***,** născut la *****, IDNP *****, originar din ***** fără loc permanent de trai în mun. Chișinău, cetățean al RM, necăsătorit, nu are persoane la întreținere, nesupus militar, studii medii incomplete, nu este invalid, nu are distincții de stat, nu este angajat în câmpul muncii, anterior condamnat,

- în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.
Termenul de examinare a cauzei: 11 septembrie 2026 până la 20 octombrie 2026.
Cu referire la materialele cauzei penale şi a probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța de judecată, -

A CONSTATAT:

Harcomița Veaceslav ***, la 13 iunie 2026, aproximativ la ora 05.30, aflându-se pe adresa: mun. Chișinău, str. Sarmisegetusa, nr. 1, acționând în scopul i sustragerii bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, aplicând violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, a sustras în mod deschis de la cet. Leșan Alexandru un telefon mobil de model ”Samsung Galaxy S25” de culoare neagră, în care se afla cartela SIM nr.*****, în valoare de 13 000 lei, după care, cu bunul sustras cet. Harcomița Veaceslav ***** a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i astfel părții vătămate cet. Leșan Alexandru o daună materială în mărime de 13 000 lei.

Prin acțiunile sale intenționate, **Harcomița Veaceslav *****,** a comis *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, conform semnelor calificative: cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei,* infracțiune prevăzută la art. 187 alin.(2) lit. e) Cod penal al RM.

Privind procedura.

În ședința de judecată, inculpatul **Harcomița Veaceslav ***** a declarat că nu recunoaște vina în săvârșirea circumstanţelor de fapt incriminate, pledând pentru examinarea cauzei în ordine generală, iar în aceste condiţii, în conformitate cu articolele 351 şi 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în limba română, cu participarea interpretului, în şedinţă publică, cu participarea procurorului, părților vătămate, inculpatului şi a apărătorului acestuia, procedură care a fost acceptată de toţi participanţii în proces.

Poziția inculpatului.

Inculpatul **Harcomița Veaceslav *****, fiind audiat în ședința de judecată, prin expunere factologică, a declarat că, nu recunoaște vina, consideră că dosarul respectiv este fabricat și că a invocat în repetate rânduri aceste circumstanțe în fața instanței.

A relatat că, la data de 19.07.2026, se afla pe str. Ștefan cel Mare, unde s-au apropiat de el colaboratori ai poliției, care i-au solicitat să prezinte actele de identitate. Ulterior, aceștia i-au comunicat că se află în căutare. Unul dintre ofițeri a luat legătura telefonică cu un alt ofițer, cu care a discutat ulterior la telefon. Menționat că, a auzit o voce agresivă, persoana respectivă comunicându-i că trebuie să se prezinte la poliție în ziua următoare.

În ziua următoare, s-a prezentat la poliție, unde îl aștepta un alt polițist, pe nume Danu, care i s-a prezentat drept anchetator. A intrat în biroul polițistului, care a început să-i prezinte o înregistrare video și l-a întrebat dacă el este persoana din imagini. Totodată, polițistul i-ar fi comunicat că, ar fi propus victimei parfumuri, i-ar fi luat telefonul și ulterior ar fi fugit. A rămas șocat de aceste afirmații, întrucât nu a comis faptele imputate. Consideră că, asupra sa au fost exercitate presiuni și că polițiștii au încercat, prin amenințări și presiuni, să-l determine să-și asume comiterea faptei. A afirmat că, a negat în permanență comiterea faptelor care i se impută.

Ulterior, s-a deplasat într-un alt birou, unde se afla persoana din cadrul serviciului operativ cu care discutase telefonic la data de 22.07.2026. Persoana respectivă a început să-i atribuie comiterea faptei, însă el a continuat să nege acuzațiile. I s-a comunicat că va fi închis în penitenciar și asupra sa au fost exercitate presiuni pentru a recunoaște că ar fi sustras telefonul victimei. Acesta a reiterat că nu a luat telefonul. La un moment dat, persoana respectivă ar fi ieșit din birou, iar el (inculpatul) a auzit-o telefonând unei persoane pe nume Alexandru și solicitându-i să vină și să declare că anume inculpatul ar fi persoana care a agresat victima. După încheierea convorbirii, inculpatul a început să întrebe de ce se procedează în acest mod.

Totodată a mai relatat că, la data de 23.07.2026, a participat la procedura de recunoaștere. Acesta a susținut că persoanele prezentate pentru recunoaștere erau de culoare albă, în timp ce el era singura persoană de etnie romă, menționând că a ales un număr în cadrul procedurii. Ulterior, față de el a fost aplicată și prelungită măsura arestului. Pe parcursul audierii, a fost prezent și avocatul său, însă avocatul a sosit mai târziu. Toate presiunile și amenințările la care s-a referit au avut loc înainte de sosirea avocatului. A fost ținut în incinta poliției până aproximativ la ora 22:00.

În cadrul procedurii de recunoaștere, acesta a susținut că, în opinia sa, dosarul a fost fabricat din cauza apartenenței sale la etnia romă. Pentru a demonstra că nu a sustras telefonul victimei, era dispus chiar să-i ofere acestuia propriul telefon.

La întrebările avocatului, inculpatul a declarat că nu a sustras telefonul victimei și că nu a comis fapta care i se impută.

La întrebările procurorului, inculpatul a declarat că, a telefonat părții vătămate pentru a-i propune să-i ofere unul dintre telefoanele sale, a făcut acest lucru tocmai pentru a demonstra că nu el a sustras telefonul. A telefonat la numărul indicat în ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată. În cadrul convorbirii, partea vătămată i-ar fi comunicat că, dacă îi restituie telefonul, problema ar putea fi soluționată. I-a răspuns părții vătămate că, după ce va ieși de la poliție, îi va oferi un alt telefon de-al său.

Probele prezentate de partea acuzării.

Conform art. 26 alin. (3) din CPP, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Astfel, în ședința de judecată acuzatorul de stat, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Daniela Buinovski, în susținerea învinuirii formulate față de inculpat a prezentat următoarele probe administrate la urmărirea penală și examinate nemijlocit în ședința de judecată.

Declarațiile părții vătămate Leşan Alexandru, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în ședința de judecată a declarat că, în vara anului 2026, fără a-și aminti cu exactitate data, dimineața, în jurul orei 06:00, s-a așezat pe o bancă. Anterior, consumase băuturi alcoolice împreună cu un prieten, motiv pentru care se afla într-o stare ușoară de ebrietate. La un moment dat, s-ar fi apropiat de el o persoană pe care a recunoscut-o ulterior ca fiind inculpatul. A ridicat capul și l-a văzut, iar în momentul în care și-a lăsat capul în jos, a fost lovit în regiunea capului, fără a observa obiectul cu care a fost lovit. Ulterior, când și-a revenit, a observat că persoana respectivă încerca să-i scoată inelul de pe deget. Când s-a ridicat și a încercat să fugă după acesta, persoana se afla deja la o distanță. O doamnă care se afla pe stradă a chemat poliția. Ulterior, acesta s-a deplasat împreună cu polițiștii pentru a încerca să identifice persoana respectivă, însă nu au găsit-o. Persoana recunoscută ulterior ca fiind inculpatul era singură și purta, din câte își amintește, o scurtă cu glugă. I-a memorat bine fața, menționând că persoana era nebărbierită și avea tenul mai închis la culoare. Inculpatul purta un inel și i-ar fi propus să i-l vândă, însă nu a auzit exact ce i-a spus. Discuția dintre cei doi s-a desfășurat în limba rusă.

A precizat că, incidentul a avut loc dimineața devreme, aproximativ la ora 06:00, când afară era lumină și totul era vizibil. După cele întâmplate, nu s-a adresat medicului.

La întrebările avocatului, partea vătămată a declarat că nu a văzut momentul exact în care persoana respectivă i-a luat telefonul și a plecat, însă ulterior a constatat că telefonul nu se mai afla asupra sa. În apropiere, nu se afla nici o altă persoană. Ulterior, a fugit după persoana respectivă, iar când s-a întors, a observat o doamnă pe stradă, căreia i-a solicitat să telefoneze la poliție. Doamna se deplasa la serviciu. După ce inculpatul a fugit, nu a mai încercat să-l caute, deoarece nu îl mai vedea. A reiterat că, totul era vizibil și că în apropiere nu se aflau alte persoane care ar fi putut să-i sustragă telefonul. Telefonul fusese procurat în credit și că, la nevoie, poate prezenta dovada procurării, menționând că achită în continuare creditul pentru acesta. Telefonul era închis și a încercat să telefoneze la acesta, însă fără succes.

Referitor la momentul în care și-a revenit după lovitură, a declarat că, se afla întins la pământ. După ce a deschis ochii, a încercat să-și strângă mâna pentru a împiedica scoaterea inelului de pe deget. Totul s-a întâmplat foarte repede, în câteva secunde.

La întrebările inculpatului, partea vătămată a declarat că, la data de 22.07.2026, a fost telefonat de polițiști de la Inspectoratul de Poliție, care i-au comunicat să se prezinte pentru a recunoaște persoana care i-ar fi sustras bunurile. Nu i s-a solicitat să se prezinte chiar în ziua

apelului și că a venit a doua zi, deoarece se afla în afara orașului. A reiterat că, înainte de incident, consumase băuturi alcoolice împreună cu un prieten și a menționat că telefonul nu a fost găsit până în prezent. Telefonul se afla asupra sa și că nu a fost sunat de nimeni pe acesta. La câteva zile după recunoașterea inculpatului, a fost telefonat de o fată care s-a prezentat drept o cunoscută a acestuia. Persoana respectivă i-ar fi solicitat să-și retragă plângerea, comunicându-i că inculpatul își cere scuze pentru cele comise. Totodată, fata ar fi întrebat dacă, în cazul eliberării inculpatului din închisoare, acesta ar putea să-i restituie banii pentru telefon.

A precizat că, această convorbire a avut loc după recunoașterea inculpatului și că nu cunoaște modul în care persoana respectivă a obținut numărul său de telefon. În urma loviturii, fața i-a fost învinețită timp de aproximativ o săptămână.

În cadrul cercetării judecătorești au fost cercetate următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală şi anume:

- procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din 01.07.2026, întocmit de către OSI a SII al SPC al IP Botanica, inspector principal Victoria Oleineac; /f.d.5/

- **ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 18.06.2026**, prin care, de la cet. Berlinschi Constantin, s-a o secvență video din data de 13.06.2026, din exteriorul băncii OTP Bank, amplasat pe str. Sarmizegetusa, 1, mun. Chișinău; /f.d.17-18/

- plic cu CD-R cu înregistrări video; /f.d.19/

- **procesul-verbal de examinare a obiectului din 10:07.2026**, prin care s-a examinat înregistrările video, la accesarea fișierului se! reflectă în geamul unde în poza nr. 1 este încercuit cu culoare roșie la data de 13.06.2026 ora 05:53 min. două persoane care au un conflict fizic, una din persoane fiind cu glugă în cap și lovind cealaltă persoană de gen masculin cazul nostru fiind partea vătămată cet. Leșan Alexandru, care în urma loviturii a căzut la sol.

În poza numărul doi și trei se observă că la data de 13.06.2026 ora 05:54:10 min o persoană de sex aparent masculin, surprinsă în deplasare pe o suprafața pavată. Persoana are o constituție corporală suplă spre medie, o statură aparent medie, însă aprecierea exactă este limitată de lipsa unui reper de măsurare și de unghiul de filmare. Capul este acoperit cu gluga unei geci, ceea ce împiedică observarea formei părului și a altor particularități ale capului. Fața este parțial vizibilă, însă calitatea Ș imaginii și poziția persoanei nu permit descrierea detaliată a trăsăturilor fizionomice și nici identificarea unor semne particulare. Nu pot fi stabilite cu certitudine culoarea ochilor, forma nasului, a urechilor sau alte caracteristici individualizante însă culoare pielii fiind mai închisă. Persoana este îmbrăcată cu o geacă de culoare!gri închis/albastru închis, prevăzută cu glugă, purtată pe cap. Geaca este prevăzută cu fermoar de culoare deschisă (bej/alb) dispus central și prezintă pe partea stângă a pieptului o emblemă rotundă de culoare deschisă. În partea inferioară a gecii este vizibil un articol vestimentar de culoare roșie. Persoana poartă pantaloni lungi de culoare neagra și încălțăminte sport de culoare predominant deschisă, cu inserții de culoare închisă. În momentul surprinderii în imagine, persoana se deplasează în alergare, având trunchiul ușor înclinat înainte, membrele superioare flexate din coate și membrele inferioare aflate în faza de pas/alergare.

În poza cu numărul patru la data de 13.06.2026 ora 05:54:43 min.,se observa silueta unei persoane de gen masculin în cazul nostru â părții Vătămate Leșan Alexandru fiind îmbrăcat în maiou de culoare neagră, pantaloni negri și adidași negru combinat cu alb. În momentul surprinderii în imagine persoana se deplasează în alergare; /f.d.28-32/

- procesul verbal de recunoaștere a persoanei din 23.07.2026, planșa fotografică, prin care, partea vătămată Leșan Alexandrii, a recunoscut persoana cu nr. 1 (Harcomița Veaceslav) /f.d.34-36/.

Analiza probelor și încadrarea juridică.

În acord cu art. 93 alin. (1) CPP RM, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În corespundere cu art. 101 alin. (1), (2) CPP RM, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83),* or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, § 33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62).*

Pe plan național, art. 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că, sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar art. 95 alin. (2) din Codul de procedură penală stabilește că, problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că, partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanţele expuse în învinuirile aduse inculpatului.

Mai mult ca atât, aprecierea declaraţiilor inculpatului în cadrul acestui proces penal, au loc prin prisma art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, care impune acestora o valoare probantă condiţionată şi de existenţa altor probe în cauză, care să confirme veridicitatea lor, iar în prezentul proces penal, depoziţiile acestuia coroborează cu restul mijloacelor de probă administrate, relevante în acest sens, care demonstrează comiterea faptelor infracţionale cu vinovăţie, pe care ultimul le-a recunoscut.

În alt context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate : 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost

săvârşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

Conform Ordonanței de punere sub învinuire dar și conform Rechizitoriului, inculpatul Harcomița Veaceslav ***** a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin.(2) lit.e) Cod penal - *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, conform semnelor calificative: cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei.*

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25.25.1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

Examinând în cadrul cercetării judecătorești probele administrate în faza de urmărire penală, audiind inculpatul Harcomița Veaceslav ***** și partea vătămată Leșan Alexandru, verificând fiecare probă sub aspectul pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar ansamblul probelor sub aspectul coroborării lor, instanța constată că, obiectul examinării îl constituie stabilirea împrejurărilor în care a avut loc incidentul din 13 iunie 2026, identificarea persoanei care a comis fapta și determinarea încadrării juridice corespunzătoare a acțiunilor imputate inculpatului.

Potrivit învinuirii formulate, Harcomița Veaceslav *****, la 13 iunie 2026, aproximativ la ora 05:30, aflându-se pe str. Sarmizegetusa nr. 1, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, ar fi aplicat violență nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei și ar fi sustras în mod deschis de la cetățeanul Leșan Alexandru un telefon mobil de model Samsung Galaxy S25, de culoare neagră, în care se afla cartela SIM cu numărul *****, cauzându-i un prejudiciu material în valoare de 13 000 de lei. Fapta a fost încadrată de organul de urmărire penală în baza art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal al Republicii Moldova.

Fiind audiat în cadrul ședinței de judecată, inculpatul Harcomița Veaceslav ***** nu și-a recunoscut vinovăția, susținând că nu a sustras telefonul mobil al părții vătămate și că dosarul penal ar fi fost fabricat. Acesta a declarat că, asupra sa ar fi fost exercitate presiuni și amenințări de către colaboratorii poliției, care ar fi încercat să-l determine să recunoască fapta imputată.

Totodată, inculpatul a invocat faptul că, în cadrul procedurii de recunoaștere, ar fi fost singura persoană de etnie romă dintre persoanele prezentate, considerând că această împrejurare ar demonstra caracterul discriminatoriu al acțiunilor întreprinse împotriva sa.

Inculpatul a mai declarat că a contactat telefonic partea vătămată pentru a-i propune să-i ofere un alt telefon, susținând că intenția sa era de a demonstra că nu el a sustras bunul. Potrivit acestuia, partea vătămată i-ar fi comunicat că problema ar putea fi soluționată dacă telefonul i-ar fi restituit, iar inculpatul i-ar fi răspuns că, după ce va ieși de la poliție, îi va oferi un alt telefon de-al său.

Instanța reține că, declarațiile inculpatului reprezintă mijlocul său de apărare și urmează a fi apreciate în coroborare cu celelalte probe administrate în cauză. Faptul că, inculpatul nu și-a recunoscut vina nu poate constitui, în sine, un argument în defavoarea sa, după cum nici invocarea fabricării dosarului sau a exercitării presiunilor nu poate fi acceptată ori înlăturată automat, fără examinarea circumstanțelor concrete și a suportului probator aferent acestor susțineri.

În același timp, instanța constată că, negarea acuzației de către inculpat nu înlătură necesitatea verificării declarațiilor părții vătămate și a celorlalte mijloace de probă, urmând ca soluția asupra vinovăției să fie determinată exclusiv de probele legal administrate și apreciate în ansamblu.

Audiată în cadrul ședinței de judecată, partea vătămată Leșan Alexandru a declarat că, în vara anului 2026, fără a-și aminti cu exactitate data, se afla dimineața, aproximativ la ora 06:00, pe o bancă. Acesta a menționat că, anterior incidentului, consumase băuturi alcoolice împreună cu un prieten și se afla într-o stare ușoară de ebrietate.

Potrivit declarațiilor sale, la un moment dat s-a apropiat de el o persoană pe care a recunoscut-o ulterior ca fiind inculpatul. Partea vătămată a relatat că a ridicat capul și l-a văzut, iar atunci când și-a lăsat capul în jos a fost lovit în regiunea capului, fără a putea observa obiectul cu care a fost lovit. Ulterior, după ce și-a revenit, a observat că persoana respectivă încerca să-i scoată inelul de pe deget. Când s-a ridicat și a încercat să fugă după acesta, persoana se afla deja la o distanță.

Partea vătămată a mai declarat că, o doamnă care trecea pe stradă a chemat poliția, iar ulterior s-a deplasat împreună cu polițiștii pentru a încerca să identifice persoana respectivă, însă acesta nu a fost găsită.

În ceea ce privește identificarea agresorului, partea vătămată a declarat că persoana respectivă era singură, purta, din câte își amintește, o scurtă cu glugă, era nebărbierită și avea tenul mai închis la culoare. Acesta a susținut că, i-a memorat bine fața și că discuția dintre ei s-a desfășurat în limba rusă.

Partea vătămată a precizat că, după incident, nu s-a adresat medicului, însă, în urma loviturii, fața i-a fost învinețită timp de aproximativ o săptămână. De asemenea, a declarat că telefonul mobil nu a fost găsit până în prezent și că acesta fusese procurat în credit, pe care continua să-l achite.

Un aspect important al declarațiilor părții vătămate îl constituie precizarea că, nu a văzut momentul exact în care telefonul i-a fost luat. Acesta a explicat că, după ce și-a revenit în urma loviturii, a observat că persoana respectivă încerca să-i scoată inelul de pe deget, iar ulterior a constatat lipsa telefonului. Totodată, partea vătămată a susținut că, în apropiere, nu se aflau alte persoane care ar fi putut să-i sustragă bunul.

Instanța apreciază că, aceste declarații trebuie analizate în mod integral, ținând cont atât de împrejurările relatate de partea vătămată, cât și de limitele percepției sale asupra evenimentelor.

Faptul că, partea vătămată nu a observat momentul exact al luării telefonului reprezintă o circumstanță relevantă pentru stabilirea mecanismului sustragerii, însă nu conduce, prin el însuși, la concluzia că fapta ar constitui furt. Pentru determinarea încadrării juridice este necesară examinarea întregului context al incidentului, inclusiv a violenței exercitate, a succesiunii acțiunilor și a legăturii dintre agresiune și deposedarea victimei.

La întrebările inculpatului, partea vătămată a declarat că, la data de 22 iulie 2026, a fost telefonat de polițiștii de la Inspectoratul de Poliție, care i-au solicitat să se prezinte pentru a recunoaște persoana care i-ar fi sustras bunurile. Acesta a precizat că, s-a prezentat a doua zi, întrucât se afla în afara orașului.

Partea vătămată a mai relatat că, la câteva zile după recunoașterea inculpatului, a fost contactat telefonic de o fată care s-a prezentat drept o cunoscută a acestuia. Persoana respectivă i-ar fi solicitat să-și retragă plângerea, comunicându-i că inculpatul își cere scuze pentru cele comise, și ar fi întrebat dacă, în cazul eliberării inculpatului din penitenciar, acesta ar putea să-i restituie banii pentru telefon. Partea vătămată a menționat că, nu cunoaște modul în care persoana respectivă a obținut numărul său de telefon.

Instanța constată că, aceste declarații descriu împrejurări ulterioare incidentului și urmează a fi apreciate în limitele conținutului lor, fără a se deduce automat din convorbirea relatată existența unei recunoașteri a vinovăției de către inculpat.

În continuare, instanța reține procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din 01 iulie 2026, întocmit de ofițerul superior de investigații al SII al SPC al IP Botanica, inspector principal Victoria Oleineac, aflat la fila 5 din dosar.

De asemenea, instanța reține ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 18 iunie 2026, prin care, de la cetățeanul Berlinschi Constantin, a fost ridicată o secvență video din 13 iunie 2026, înregistrată de camera amplasată în exteriorul sediului OTP Bank, situat pe str. Sarmizegetusa nr. 1, mun. Chișinău, precum și plicul cu suportul CD-R care conține înregistrările video, aflat la fila 19 din dosar.

Potrivit procesului-verbal de examinare a obiectului, aflat la filele 28–32 din dosar, la examinarea înregistrărilor video s-a constatat că, la data de 13 iunie 2026, ora 05:53, în imaginea reflectată în geamul obiectivului de supraveghere apar două persoane implicate într-un conflict fizic. Una dintre persoane poartă gluga pe cap și aplică lovituri celeilalte persoane, de sex masculin, care cade la sol.

În continuare, în imaginile surprinse la ora 05:54:10, se observă o persoană de sex aparent masculin care se deplasează în alergare. Aceasta are o constituție corporală suplă spre medie și poartă o geacă de culoare gri-închis sau albastru-închis, prevăzută cu glugă, fermoar de culoare deschisă și o emblemă rotundă pe partea stângă a pieptului. În partea inferioară a gecii este vizibil un articol vestimentar de culoare roșie, iar persoana poartă pantaloni negri și încălțăminte sport predominant deschisă la culoare, cu inserții închise.

Potrivit aceluiași proces-verbal, calitatea imaginii și poziția persoanei nu permit descrierea detaliată a trăsăturilor fizionomice și nici identificarea unor semne individualizante certe.

În imaginea surprinsă la ora 05:54:43 se observă silueta unei persoane de sex masculin, identificată în cadrul examinării ca fiind partea vătămată Leșan Alexandru, îmbrăcată în maiou negru, pantaloni negri și încălțăminte sport neagră combinată cu alb, deplasându-se în alergare.

Instanța apreciază că, înregistrările video prezintă relevanță pentru stabilirea succesiunii evenimentelor, întrucât surprind un conflict fizic, căderea unei persoane la sol și deplasarea în alergare a unei persoane la scurt timp după incident. Aceste împrejurări coroborează, în limitele conținutului efectiv al înregistrării, declarațiile părții vătămate referitoare la agresiune și la

plecarea persoanei implicate de la locul faptei.

Totodată, instanța ia în considerare că, imaginile nu surprind în mod direct momentul luării telefonului și că descrierea fizionomică a persoanei surprinse în alergare este limitată de calitatea înregistrării. Prin urmare, identificarea autorului și stabilirea sustragerii nu pot fi fundamentate exclusiv pe aceste imagini, ci trebuie să rezulte din aprecierea lor împreună cu celelalte mijloace de probă.

Un alt mijloc de probă îl constituie procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 23 iulie 2026 și planșa fotografică aferentă, aflate la filele 34–36 din dosar, potrivit cărora partea vătămată Leșan Alexandru a recunoscut persoana prezentată sub nr. 1, identificată ca fiind inculpatul Harcomița Veaceslav *****.

Instanța reține că, această recunoaștere este relevantă pentru identificarea persoanei pe care partea vătămată a indicat-o drept autor al agresiunii și al faptei imputate. Valoarea sa probatorie trebuie însă apreciată în raport cu împrejurările în care a fost efectuată procedura, cu posibilitatea părții vătămate de a percepe și memora trăsăturile persoanei în timpul incidentului, precum și cu celelalte probe administrate.

Cu privire la susținerea inculpatului potrivit căreia ar fi fost singura persoană de etnie romă dintre persoanele prezentate pentru recunoaștere, instanța constată că, această obiecție vizează fiabilitatea procedurii de identificare și trebuie examinată în raport cu datele concrete ale acesteia. Apartenența etnică a inculpatului nu constituie, în sine, o probă a vinovăției și nici nu demonstrează automat fabricarea dosarului. Totodată, o eventuală diferență evidentă între persoanele prezentate la recunoaștere trebuie examinată din perspectiva respectării garanțiilor procedurale și a posibilității ca aceasta să fi influențat rezultatul identificării.

În consecință, instanța apreciază procesul-verbal de recunoaștere în coroborare cu declarațiile părții vătămate și cu înregistrările video, fără a atribui vreunuia dintre aceste mijloace de probă o valoare probatorie prestabilită.

Cu privire la delimitarea jafului de furt și încadrarea juridică a faptei.

Potrivit art. 186 din Codul penal al Republicii Moldova, furtul constă în sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, în timp ce art. 187 alin. (1) din același cod incriminează sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane. Conform art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, jaful săvârșit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe atrage răspunderea penală în forma agravată prevăzută de lege.

În vederea delimitării acestor infracțiuni, instanța ține cont de explicațiile cuprinse în pct. 3–5 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004, cu modificările ulterioare, „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”. Potrivit pct. 4 din această hotărâre, sustragerea deschisă presupune desfășurarea faptei în prezența proprietarului, a altui posesor sau a unor persoane străine, făptuitorul fiind conștient că persoanele prezente înțeleg caracterul ilegal al acțiunilor sale. Totodată, potrivit pct. 5, violența nepericuloasă pentru viață sau sănătate poate fi aplicată înainte de deposedare, concomitent cu aceasta ori nemijlocit după deposedare, cu condiția ca aceasta să urmărească facilitarea sustragerii sau reținerea bunurilor sustrase.

Prin urmare, caracterul deschis al sustragerii nu depinde exclusiv de faptul dacă victima a urmărit vizual fiecare mișcare a făptuitorului ori a văzut momentul fizic al luării bunului. Ceea ce prezintă relevanță juridică este dacă, în împrejurările concrete ale cauzei, făptuitorul a acționat în mod deschis, fiind conștient că persoana prezentă înțelege caracterul ilicit al conduitei sale, sau dacă a urmărit ca luarea bunului să rămână neobservată ori neînțeleasă.

Astfel, apărarea potrivit căreia fapta ar trebui calificată drept furt numai pentru motivul că partea vătămată nu a văzut momentul exact al luării telefonului nu poate fi acceptată ca regulă juridică generală. Lipsa perceperii nemijlocite a momentului sustragerii nu echivalează în mod automat cu caracterul clandestin al acesteia. Calificarea trebuie să rezulte din analiza modului concret în care s-a desfășurat întreaga acțiune, a raportului dintre făptuitor și victimă, a violenței exercitate și a scopului urmărit prin aceasta.

În prezenta cauză, instanța reține că, partea vătămată Leșan Alexandru a relatat că, inculpatul s-a apropiat de aceasta în timp ce se afla pe o bancă, după care i-a aplicat o lovitură în regiunea capului, în urma căreia partea vătămată a căzut la pământ. Ulterior, când și-a revenit, aceasta a observat că aceeași persoană încerca să-i scoată inelul de pe deget, iar după plecarea persoanei respective a constatat lipsa telefonului mobil.

Succesiunea descrisă de partea vătămată este relevantă pentru aprecierea caracterului acțiunii, întrucât agresiunea fizică, căderea victimei la sol, tentativa de scoatere a inelului și constatarea dispariției telefonului sunt relatate în contextul aceluiași episod, desfășurat într-un interval foarte scurt. Aceste împrejurări impun examinarea posibilității ca deposedarea să fi reprezentat o continuare a acțiunii violente, iar nu un act separat, realizat în mod clandestin și independent de agresiune.

Instanța subliniază că, împrejurarea potrivit căreia partea vătămată nu a observat momentul exact al luării telefonului trebuie examinată și prin prisma stării în care aceasta s-a aflat după lovitura primită. Potrivit declarațiilor sale, partea vătămată a căzut la pământ, iar atunci când și-a revenit a observat că persoana respectivă încerca să-i scoată inelul de pe deget. Prin urmare, imposibilitatea de a urmări fiecare act material al făptuitorului nu demonstrează, prin ea însăși, că acesta a urmărit să sustragă bunul pe ascuns.

În cazul în care făptuitorul aplică violență asupra victimei, determinând-o să cadă la pământ și reducându-i posibilitatea de a se opune, iar în cadrul aceleiași acțiuni ia bunurile acesteia în mod deschis, caracterul fățiș al sustragerii nu este înlăturat de faptul că victima nu a putut percepe vizual momentul exact al deposedării. Într-o asemenea situație, trebuie analizat dacă făptuitorul a profitat de starea creată prin propria conduită violentă pentru a realiza sustragerea și dacă a acționat cu conștiința caracterului ilicit al acțiunilor sale.

În speță, declarațiile părții vătămate indică faptul că, acesta a fost supusă unei agresiuni fizice directe și că, după ce și-a revenit, a observat aceeași persoană încercând să-i scoată inelul de pe deget. Înregistrările video surprind, la rândul lor, două persoane implicate într-un conflict fizic, una dintre acestea aplicând lovituri celeilalte persoane, care cade la sol, iar ulterior o persoană deplasându-se în alergare.

Aceste împrejurări susțin existența unei acțiuni violente desfășurate în prezența victimei și sunt compatibile cu succesiunea evenimentelor relatate de partea vătămată. Totodată, deplasarea în alergare a unei persoane la scurt timp după conflict poate constitui un element circumstanțial relevant pentru reconstituirea evenimentelor, însă nu demonstrează, de una singură, că persoana respectivă avea asupra sa telefonul sustras.

Instanța reține că, locul public al incidentului și faptul că evenimentul s-a produs dimineața, într-un interval în care afară era lumină, reprezintă împrejurări relevante pentru analiza modalității de comitere a faptei. Aceste circumstanțe nu demonstrează automat caracterul deschis al sustragerii, dar, apreciate împreună cu natura confruntării fizice și cu acțiunile descrise de partea vătămată, pot contribui la stabilirea caracterului fățiș al conduitei inculpatului, în măsura în care celelalte probe confirmă implicarea acestuia în sustragere.

În ceea ce privește violența, instanța reține că, partea vătămată a declarat că a fost lovită în

regiunea capului, a căzut la pământ și a prezentat ulterior învinețirea feței timp de aproximativ o săptămână. Aceste declarații sunt relevante pentru stabilirea existenței unei acțiuni violente și a consecințelor fizice relatate de victimă. Potrivit pct. 5 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004, aplicarea intenționată a loviturilor ori a altor acțiuni violente care provoacă durere fizică, fără a crea un pericol pentru viață sau sănătate, poate constitui violență nepericuloasă în sensul art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal. Gradul concret al violenței trebuie însă stabilit în funcție de împrejurările cauzei și, după caz, de probele medico-legale disponibile

În același timp, pentru aplicarea art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal nu este suficient ca violența și sustragerea să fi avut loc în aceeași perioadă de timp. Este necesar ca violența să fi fost folosită pentru facilitarea deposedării victimei ori pentru păstrarea bunului sustras. În consecință, instanța trebuie să stabilească dacă lovitura aplicată părții vătămate a urmărit să-i înfrângă posibilitatea de a se opune și să permită luarea bunului, iar nu dacă agresiunea a avut un scop independent de sustragere.

Or, în măsura în care ansamblul probator confirmă că inculpatul a aplicat lovitura pentru a reduce posibilitatea părții vătămate de a se opune și că, în cadrul aceleiași acțiuni, a luat telefonul mobil și a părăsit locul faptei, violența trebuie apreciată ca mijloc de realizare a sustragerii. Faptul că victima nu a observat momentul exact al luării bunului nu înlătură această concluzie dacă caracterul deschis al acțiunii și legătura funcțională dintre violență și deposedare rezultă din celelalte probe.

În ceea ce privește intenția, instanța reține că, aceasta trebuie dedusă din împrejurările obiective ale faptei și din conduita persoanei, fără a fi suficientă simpla afirmație că inculpatul a acționat cu intenție directă. Dacă se stabilește că inculpatul a aplicat intenționat lovituri victimei, a urmărit însușirea telefonului și a folosit violența pentru a facilita luarea acestuia, conduita sa poate demonstra existența intenției directe de sustragere. În acest caz, succesiunea acțiunilor și plecarea de la locul faptei pot fi apreciate ca elemente circumstanțiale care susțin concluzia privind scopul patrimonial urmărit.

Referitor la momentul consumării infracțiunii, instanța reține că acesta trebuie determinat în raport cu momentul în care făptuitorul a intrat efectiv în stăpânirea bunului sustras și a dobândit posibilitatea de a dispune de acesta. În cazul jafului, consumarea nu este determinată exclusiv de faptul că făptuitorul a fugit de la locul faptei, ci de realizarea efectivă a sustragerii deschise. Prin urmare, dacă se stabilește că inculpatul a luat telefonul și a dobândit posibilitatea reală de a dispune de el, iar sustragerea a avut caracter deschis, infracțiunea se consideră consumată.

Instanța mai reține că, împrejurarea potrivit căreia o trecătoare a intervenit ulterior și a chemat poliția este relevantă pentru stabilirea circumstanțelor ulterioare incidentului. Totuși, întrucât din declarațiile părții vătămate nu rezultă că această persoană ar fi observat în mod direct momentul sustragerii telefonului, intervenția sa nu poate fi tratată ca dovadă directă a luării bunului sau a identității autorului. Relevanța acestei împrejurări constă în confirmarea faptului că, incidentul a fost urmat de solicitarea intervenției poliției.

Prin urmare, apărarea potrivit căreia fapta ar trebui recalificată drept furt exclusiv pentru motivul că partea vătămată nu a văzut momentul fizic al luării telefonului nu poate fi primită fără o examinare a întregului context factual. Distincția dintre furt și jaf nu se bazează numai pe percepția vizuală neîntreruptă a victimei, ci pe caracterul clandestin sau deschis al acțiunii, apreciat prin raportare la împrejurările concrete și la conștiința făptuitorului asupra caracterului ilicit al conduitei sale.

În acest sens, instanța reține că, potrivit explicațiilor Curții Supreme de Justiție, sustragerea se califică drept furt atunci când făptuitorul acționează pe ascuns, în condițiile în care consideră că luarea bunului rămâne neobservată ori că persoanele prezente nu înțeleg caracterul infracțional al acțiunilor sale. În schimb, dacă făptuitorul acționează în prezența victimei, fiind conștient că aceasta înțelege caracterul ilegal al conduitei sale, sustragerea poate constitui jaf, chiar dacă victima sau alte persoane nu au întreprins măsuri pentru a împiedica fapta.

Aplicând aceste criterii la circumstanțele cauzei, instanța constată că, agresiunea fizică relatată de partea vătămată și surprinsă în înregistrarea video, căderea victimei la sol, tentativa de scoatere a inelului și constatarea ulterioară a lipsei telefonului constituie împrejurări ce trebuie apreciate cumulativ pentru a determina dacă sustragerea a fost realizată în mod deschis, prin folosirea violenței pentru facilitarea deposedării.

În măsura în care aceste împrejurări, coroborate cu procesul-verbal de recunoaștere a persoanei și cu celelalte probe legal administrate, demonstrează că inculpatul a fost autorul sustragerii, că a acționat în mod deschis și că violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei a fost utilizată pentru facilitarea acesteia, fapta întrunește elementele constitutive ale jafului prevăzut de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, iar nu ale furtului prevăzut de art. 186 din același cod.

Astfel, în urma examinării mijloacelor de probă, instanța constată că declarațiile părții vătămate descriu o agresiune fizică directă, căderea acesteia la pământ, încercarea agresorului de a-i scoate inelul de pe deget și constatarea ulterioară a lipsei telefonului mobil. Înregistrările video confirmă existența conflictului fizic și deplasarea în alergare a unei persoane la scurt timp după incident, iar procesul-verbal de recunoaștere consemnează identificarea inculpatului de către partea vătămată.

Aceste mijloace de probă trebuie apreciate împreună, ținând cont atât de aspectele pe care le confirmă, cât și de limitele lor. În special, instanța are în vedere că momentul exact al luării telefonului nu a fost observat de partea vătămată și nu este surprins în înregistrarea video. În consecință, concluzia asupra autorului sustragerii, a caracterului deschis al acesteia și a legăturii dintre violență și deposedarea victimei trebuie să se bazeze pe o evaluare completă și coerentă a ansamblului probator.

În ceea ce privește apărarea inculpatului, instanța constată că negarea vinovăției și susținerea că dosarul ar fi fost fabricat trebuie examinate în raport cu probele administrate, fără ca simpla negare să fie considerată o dovadă a nevinovăției sau, dimpotrivă, un argument pentru condamnare. De asemenea, propunerea ulterioară de a oferi părții vătămate un alt telefon nu poate constitui, izolată de celelalte împrejurări, o dovadă decisivă a comiterii infracțiunii.

În consecință, încadrarea juridică a faptei în baza art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal este justificată în măsura în care instanța constată, pe baza probelor administrate, că inculpatul a sustras telefonul mobil, că sustragerea a avut caracter deschis și că violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei a fost aplicată în legătură cu realizarea acesteia.

Dacă aceste elemente sunt stabilite dincolo de orice îndoială rezonabilă, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate juridic drept jaf săvârșit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, infracțiune prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal al Republicii Moldova, iar nu drept furt, prevăzut de art. 186 din același cod.

Cu referire la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Harcomița Veaceslav ** în baza art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal al Republicii Moldova***, instanța de judecată reține că, *obiectul juridic special* al infracțiunii de jaf îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile. Totodată, în cazul jafului săvârșit cu aplicarea violenței

nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, infracțiunea are caracter complex, obiectul juridic special fiind alcătuit din *obiectul juridic principal*, reprezentat de relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, și *obiectul juridic secundar*, reprezentat de relațiile sociale cu privire la integritatea corporală și sănătatea persoanei.

Obiectul material al infracțiunii îl constituie bunul mobil sustras, care are o existență materială, valoare economică și aparține altei persoane, precum și, sub aspectul violenței exercitate, corpul persoanei asupra căreia sunt îndreptate acțiunile violente.

Astfel, la caz, obiectul material principal îl constituie telefonul mobil de model „Samsung Galaxy S25", de culoare neagră, în care se afla cartela SIM cu numărul *****, la prețul de 13 000 de lei, care aparține părții vătămate Leșan Alexandru. *Obiectul material secundar*, în contextul formei agravate imputate, îl reprezintă corpul părții vătămate, asupra căruia, potrivit acuzației, ar fi fost exercitată violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea acesteia.

Victimă a infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) din Codul penal poate fi persoana fizică sau juridică în privința căreia a fost comisă sustragerea, respectiv proprietarul bunurilor, persoana în posesia sau sub paza căreia se află acestea ori o altă persoană asupra căreia făptuitorul exercită violența pentru a facilita sustragerea sau pentru a-și asigura păstrarea bunurilor sustrase. La caz, în calitate de parte vătămată figurează Leșan Alexandru, persoană de sex masculin, care a declarat că telefonul mobil îi aparținea și că, după incidentul în care a fost agresat fizic, a constatat lipsa acestuia.

Potrivit explicațiilor cuprinse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004, „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor", violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea victimei poate consta în aplicarea intenționată a loviturilor ori în săvârșirea altor acțiuni violente care provoacă dureri fizice, fără a crea un pericol pentru viața sau sănătatea victimei. Aprecierea caracterului nepericulos al violenței urmează a fi efectuată în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei și cu probele administrate, inclusiv, după caz, cu datele medicale sau medico-legale disponibile.

În speță, partea vătămată Leșan Alexandru a declarat că, în dimineața zilei în care s-a produs incidentul, în timp ce se afla pe o bancă, s-a apropiat de ea o persoană pe care a identificat-o ulterior ca fiind inculpatul. Potrivit declarațiilor sale, după ce a ridicat capul și a văzut persoana respectivă, a fost lovită în regiunea capului, fără a putea observa obiectul cu care a fost lovită. Ulterior, după ce și-a revenit, a observat că persoana respectivă încerca să-i scoată inelul de pe deget.

Partea vătămată a mai declarat că, în urma loviturii, fața i-a fost învinețită timp de aproximativ o săptămână. Aceste declarații constituie probe relevante pentru examinarea împrejurărilor în care s-ar fi exercitat violența, însă existența și calificarea juridică a acesteia trebuie apreciate în coroborare cu celelalte probe administrate în cauză.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal al Republicii Moldova presupune: 1) acțiunea prejudiciabilă constând în sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane; 2) urmarea prejudiciabilă sub forma prejudiciului patrimonial efectiv cauzat prin sustragere; 3) legătura de cauzalitate dintre acțiunea prejudiciabilă și urmarea produsă; 4) comiterea faptei prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori prin amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, în legătură cu realizarea sustragerii.

Potrivit teoriei și practicii judiciare, prin sustragere se înțelege luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altei persoane, care cauzează un prejudiciu patrimonial efectiv și este săvârșită în scopul însușirii acestora pentru sine sau pentru o altă persoană.

Scopul de cupiditate constituie un semn obligatoriu al sustragerii, întrucât presupune intenția făptuitorului de a obține un folos patrimonial prin însușirea bunului. Prin urmare, pentru stabilirea existenței infracțiunii imputate, instanța urmează să determine dacă luarea bunului a fost realizată în scopul însușirii acestuia, iar nu în alt scop incompatibil cu noțiunea de sustragere.

La caz, partea vătămată Leșan Alexandru a declarat că, după ce a fost lovită și și-a revenit, a observat că persoana respectivă încerca să-i scoată inelul de pe deget, iar ulterior, după plecarea acesteia, a constatat că telefonul mobil nu se mai afla asupra sa. Totodată, partea vătămată a precizat că nu a observat momentul exact în care telefonul a fost luat și că bunul nu a fost găsit până în prezent.

Prin urmare, instanța reține că, declarațiile părții vătămate sunt relevante pentru stabilirea succesiunii evenimentelor, a agresiunii fizice și a constatării ulterioare a lipsei telefonului. Totuși, împrejurarea că partea vătămată nu a observat nemijlocit momentul luării bunului impune examinarea coroborată a probelor pentru a stabili dacă telefonul a fost sustras de inculpat și dacă acțiunea a avut caracter deschis.

În cazul infracțiunii de jaf, este obligatoriu ca sustragerea să fie realizată în mod deschis. Caracterul deschis se apreciază prin prisma criteriului obiectiv și a criteriului subiectiv.

Criteriul obiectiv presupune realizarea acțiunii de luare în prezența proprietarului, a posesorului bunului sau a altor persoane care percep caracterul ilicit al acțiunilor făptuitorului. Criteriul subiectiv constă în convingerea făptuitorului, întemeiată pe împrejurările concrete, că acțiunile sale sunt percepute de persoanele prezente ca fiind ilegale.

În acest context, instanța constată că lipsa perceperii vizuale a momentului exact al sustragerii de către partea vătămată nu determină, prin ea însăși, calificarea faptei drept furt. Delimitarea dintre furt și jaf nu depinde exclusiv de faptul dacă victima a văzut momentul fizic al luării bunului, ci de caracterul clandestin sau deschis al acțiunii, apreciat în raport cu toate circumstanțele concrete ale cauzei și cu reprezentarea făptuitorului asupra modului în care acțiunile sale sunt percepute de persoanele prezente.

Astfel, în situația în care făptuitorul acționează în prezența victimei, aplicând violență pentru a-i înfrânge posibilitatea de a se opune, iar apoi sustrage bunul în cadrul aceleiași acțiuni, împrejurarea că victima nu a putut urmări vizual momentul exact al deposedării nu exclude, în mod automat, caracterul deschis al sustragerii. Într-o asemenea situație, este necesar să se stabilească dacă făptuitorul a acționat în mod manifest, fiind conștient că victima înțelege caracterul ilicit al conduitei sale, și dacă violența a fost utilizată pentru facilitarea sustragerii.

În speță, potrivit procesului-verbal de examinare a obiectului din 10 iulie 2026, aflat la filele 28–32 din dosar, înregistrările video ridicate de la sistemul de supraveghere amplasat în exteriorul sediului OTP Bank, situat pe str. Sarmizegetusa nr. 1, mun. Chișinău, surprind la data de 13 iunie 2026, ora 05:53, două persoane implicate într-un conflict fizic, una dintre acestea aplicând lovituri celeilalte persoane, care cade la sol.

De asemenea, la ora 05:54:10, în înregistrare se observă o persoană de sex aparent masculin care se deplasează în alergare, îmbrăcată într-o geacă de culoare închisă, cu glugă, pantaloni negri și încălțăminte sport predominant deschisă la culoare. Procesul-verbal de examinare consemnează că trăsăturile fizionomice ale persoanei nu pot fi descrise în detaliu din cauza calității imaginii și a poziției acesteia.

Instanța apreciază că, înregistrările video sunt relevante pentru stabilirea existenței conflictului fizic și a succesiunii temporale a evenimentelor. Totodată, acestea nu surprind în mod direct momentul luării telefonului și nu permit, prin simpla examinare a imaginilor descrise,

identificarea certă a persoanei care a sustras bunul. În consecință, înregistrările trebuie apreciate în coroborare cu declarațiile părții vătămate, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 23 iulie 2026 și celelalte probe administrate.

Potrivit procesului-verbal de recunoaștere a persoanei din 23 iulie 2026 și planșei fotografice aferente, aflate la filele 34–36 din dosar, partea vătămată Leșan Alexandru a recunoscut persoana prezentată sub nr. 1, identificată ca fiind inculpatul Harcomița Veaceslav *****. Acest mijloc de probă este relevant pentru identificarea persoanei pe care partea vătămată a indicat-o drept autor al incidentului, urmând a fi apreciat în raport cu împrejurările în care a fost efectuată procedura și cu celelalte probe administrate.

Instanța reține că, succesiunea evenimentelor relatate de partea vătămată — apropierea persoanei, aplicarea loviturii în regiunea capului, căderea la sol, tentativa de scoatere a inelului și constatarea ulterioară a lipsei telefonului — impune examinarea posibilității ca agresiunea și sustragerea să fi constituit părți ale aceleiași acțiuni infracționale. Cu toate acestea, pentru a concluziona că violența a fost utilizată în scopul facilitării sustragerii, trebuie stabilită legătura funcțională dintre acțiunea violentă și luarea bunului, iar această legătură nu poate fi prezumată exclusiv din faptul că cele două împrejurări au avut loc în același context temporal.

Jaful este o infracțiune materială, care se consideră consumată din momentul în care făptuitorul a intrat efectiv în stăpânirea bunului sustras și a dobândit posibilitatea reală de a se folosi de acesta sau de a dispune de el după propria voință. Prin urmare, în cauza examinată, consumarea infracțiunii presupune stabilirea faptului că telefonul mobil a fost efectiv luat și că făptuitorul a dobândit posibilitatea reală de a dispune de acesta.

Sub aspectul *laturii subiective*, infracțiunea de jaf se caracterizează prin intenție directă, făptuitorul conștientizând caracterul prejudiciabil și ilegal al acțiunilor sale, prevăzând urmările acestora și urmărind însușirea bunului altei persoane. Totodată, este obligatorie stabilirea scopului de cupiditate, respectiv a scopului de însușire a bunului pentru sine sau pentru o altă persoană.

În prezenta cauză, inculpatul Harcomița Veaceslav ***** nu și-a recunoscut vinovăția, declarând că nu a sustras telefonul mobil al părții vătămate și că dosarul penal ar fi fost fabricat. Acesta a mai susținut că, în perioada aflării sale la poliție, asupra sa ar fi fost exercitate presiuni și amenințări pentru a-l determina să recunoască fapta imputată.

Instanța reține că, nerecunoașterea vinovăției reprezintă poziția procesuală a inculpatului și nu poate constitui, prin ea însăși, un argument în favoarea sau în defavoarea acestuia. În același timp, susținerile privind fabricarea dosarului și exercitarea presiunilor urmează a fi examinate în raport cu materialele cauzei și cu eventualele probe care le confirmă ori le infirmă.

De asemenea, inculpatul a declarat că, a telefonat ulterior partea vătămată pentru a-i propune să-i ofere un alt telefon, susținând că a procedat astfel pentru a demonstra că nu el a sustras bunul. Instanța apreciază că, această împrejurare, privită izolat, nu demonstrează nici vinovăția inculpatului, nici lipsa acesteia, urmând a fi examinată în ansamblul circumstanțelor cauzei.

Sub aspectul *subiectului* infracțiunii, acesta este persoana fizică responsabilă care, la momentul comiterii faptei, a împlinit vârsta prevăzută de legea penală. Potrivit datelor indicate în materialele cauzei, Harcomița Veaceslav ***** este născut la *****. Prin urmare, la data de 13 iunie 2026, acesta avea vârsta de 41 de ani și întrunea condiția legală referitoare la vârsta subiectului infracțiunii şi nu se află la evidenţa medicului psihiatru și narcolog.

Audiind participanţii la proces, cercetând probele prezentate din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii lor, iar în ansamblu din punct de vedere al

coroborării lor, reieşind din limitele învinuirii înaintate, instanţa de judecată consideră că în şedinţă de judecată, s-a stabilit cu certitudine vinovăția inculpatului Harcomița Veaceslav ***** în comiterea infracțiunii de ***jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, conform semnelor calificative: cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei,*** infracțiunile prevăzute de art.187 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

Prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea lui Harcomița Veaceslav ***** la răspundere și pedeapsă penală.

Cu privire la individualizarea pedepsei

De către acuzatorul de stat, procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Daniela Buinovski, s-a solicitat recunoașterea vinovăției inculpatului Harcomița Veaceslav ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal și stabilirea în privința acestuia a unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea unei amenzi în mărime de 1000 (o mie) unități convenționale.

În susținerea poziției acuzării, procurorul a solicitat aplicarea unei pedepse care să corespundă gravității infracțiunii comise, circumstanțelor cauzei și persoanei inculpatului, fiind necesară asigurarea scopurilor pedepsei penale, inclusiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

D*e către apărătorul inculpatului Harcomița Veaceslav *****, avocatul Grigore Mocanu,* în cadrul dezbaterilor judiciare, s-a solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare, pe motiv că în acțiunile inculpatului nu ar fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal. În susținerea poziției sale, apărătorul a invocat că învinuirea s-ar întemeia preponderent pe declarațiile părții vătămate, că acesta nu ar fi observat momentul sustragerii telefonului mobil, că înregistrarea video nu ar surprinde nemijlocit luarea bunului, precum și că nu ar exista probe suficiente care să confirme implicarea inculpatului în comiterea faptei. Totodată, apărarea a contestat valoarea prejudiciului material pretins, în lipsa unor documente justificative privind costul telefonului, și a solicitat să fie luate în considerație declarațiile inculpatului, care a negat comiterea infracțiunii.

La rândul său, inculpatul Harcomița Veaceslav ***** a susținut poziția apărătorului său, negând în permanență comiterea faptei imputate și solicitând achitarea sa.

Potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască nemijlocit operațiunea de individualizare a pedepsei pentru persoana care a comis infracțiunea, având obligația de a respecta regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea categoriei, duratei și cuantumului pedepsei.

În continuare, instanța de judecată, la individualizarea pedepsei, se va ghida de prevederile art. 7 și art. 75 din Codul penal. Astfel, art. 7 alin. (1) din Codul penal prevede că, la aplicarea legii penale, se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Norma indicată, coroborată cu prevederile art. 75 alin. (1) din Codul penal, stabilește că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele fixate de Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării

și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia. Prin urmare, pedeapsa urmează să fie legală, echitabilă și individualizată, astfel încât să corespundă atât caracterului și gradului prejudiciabil al faptei, cât și particularităților persoanei condamnate.

În contextul celor expuse supra și potrivit prevederilor art. 61 alin. (1) din Codul penal, pedeapsa penală reprezintă o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, aplicată de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor acestora. Conform alin. (2) al aceluiași articol, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 51 alin. (2) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Astfel, la caz, instanța constată existența temeiului real și a temeiului juridic pentru atragerea lui Harcomița Veaceslav ***** la răspundere penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, respectiv jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei.

Concomitent, instanța reține că, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale, cu respectarea strictă a dispozițiilor Părții generale a Codului penal și a limitelor sancțiunii prevăzute de Partea specială.

Instanța remarcă faptul că pedeapsa este echitabilă atunci când impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică pentru protejarea drepturilor și intereselor victimei, statului și societății, afectate prin comiterea infracțiunii.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă atunci când este aptă să contribuie la realizarea celorlalte scopuri ale pedepsei penale, în special corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către acesta, cât și de către alte persoane. Or, o pedeapsă excesiv de blândă poate diminua efectul preventiv al sancțiunii penale, în timp ce o pedeapsă excesiv de aspră poate genera un sentiment de nedreptate și poate contraveni principiului proporționalității.

În acest sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este unul exclusiv retributiv sau vindicativ, ci constă în realizarea unui echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile, consecințele acesteia și necesitatea prevenirii altor încălcări ale legii. Prin urmare, la stabilirea pedepsei urmează a fi respectate principiile legalității, proporționalității și echității.

Instanța concluzionează că, o sentință de condamnare, în cazul stabilirii vinovăției în baza probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, trebuie să producă un efect preventiv atât față de inculpat, cât și față de alte persoane predispuse la comiterea unor infracțiuni similare, constituind totodată o garanție a protejării drepturilor și libertăților fundamentale consfințite de Constituția Republicii Moldova și de celelalte acte normative.

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr. 6 din Recomandarea nr. R (92) 16 a Comitetului de Miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată la 19 octombrie 1992, potrivit

căreia natura și durata sancțiunilor trebuie să fie proporționale cu gravitatea infracțiunii și cu situația personală a persoanei în privința căreia acestea sunt aplicate.

Din examinarea dispozițiilor legale invocate rezultă că, respectivele criterii sunt relevante pentru stabilirea și aplicarea unei pedepse care să corespundă particularităților cauzei concrete.

Privind gravitatea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, instanța, în conformitate cu art. 16 din Codul penal, reține că aceasta face parte din categoria infracțiunilor grave, fiind comisă cu intenție, și se încadrează în capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, care protejează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile. Totodată, prin caracterul său complex, infracțiunea de jaf, în forma agravată reținută în prezenta cauză, aduce atingere nu doar relațiilor sociale patrimoniale, ci și relațiilor sociale referitoare la integritatea corporală a persoanei.

Instanța reține că, potrivit situației de fapt stabilite în cauză, inculpatul Harcomița Veaceslav *****, la 13 iunie 2026, aproximativ la ora 05:30, aflându-se pe str. Sarmizegetusa nr. 1 din mun. Chișinău, a aplicat violență părții vătămate Leșan Alexandru, după care a sustras în mod deschis un telefon mobil de model „Samsung Galaxy S25”, de culoare neagră, în valoare de 13 000 lei, și a părăsit locul comiterii infracțiunii.

La individualizarea pedepsei, instanța ține cont de natura acțiunilor săvârșite, de modalitatea de comitere a faptei, de valoarea bunului care constituie obiectul material al infracțiunii și de urmările produse asupra părții vătămate. Aplicarea violenței în scopul facilitării sustragerii denotă un grad sporit de pericol social, întrucât făptuitorul nu a atentat exclusiv la patrimoniul victimei, ci a afectat și integritatea sa corporală, creând o stare de insecuritate și vulnerabilitate.

În acest context, instanța ia în considerare declarațiile părții vătămate Leșan Alexandru, potrivit cărora, în urma loviturii aplicate în regiunea capului, aceasta a căzut la pământ, iar ulterior a constatat lipsa telefonului mobil. Partea vătămată a mai declarat că, în urma loviturii, fața i-a fost învinețită pentru o perioadă de aproximativ o săptămână. Aceste împrejurări sunt relevante pentru aprecierea modului de comitere a infracțiunii și a consecințelor produse, fără a substitui, în lipsa unei expertize medico-legale, stabilirea medico-legală a gravității eventualelor leziuni.

Totodată, instanța ține cont de faptul că, fapta a fost comisă într-un loc public, în intervalul matinal, iar după producerea incidentului făptuitorul a părăsit locul faptei. Aceste împrejurări, apreciate în ansamblul probelor administrate, relevă caracterul intenționat al conduitei infracționale și necesitatea aplicării unei sancțiuni corespunzătoare gravității acesteia.

Totodată, instanța de judecată reține că inculpatul Harcomița Veaceslav ***** a comis infracțiunea în lipsa circumstanței agravante prevăzute de art. 77 din Codul penal – şi în lipsa circumstanţei atenuante prevăzute la art. 76 din Codul penal

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului de răspundere penală în condițiile art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanța de judecată conchide că art. 187 alin. (2) din Codul penal, stabileşte la data comiterii infracțiunii o pedeapsă *cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unităţi convenţionale.*

În continuare, instanța reține că, sancțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) din Codul penal permite aplicarea pedepsei cu închisoare în limitele stabilite de lege, cu sau fără amendă, aceasta din urmă având caracterul unei pedepse complementare facultative. Prin urmare, la stabilirea pedepsei concrete, instanța trebuie să aprecieze atât necesitatea aplicării pedepsei principale

privative de libertate, cât și oportunitatea aplicării pedepsei complementare sub formă de amendă, în raport cu gravitatea faptei și cu datele ce caracterizează persoana inculpatului.

Instanța consideră că, pericolul social al infracțiunii săvârșite este unul sporit, întrucât acțiunile inculpatului, astfel cum au fost stabilite prin probele cercetate, au vizat atât patrimoniul părții vătămate, cât și integritatea sa corporală. Aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei în scopul realizării sustragerii reprezintă o împrejurare care sporește gravitatea faptei și justifică aplicarea unei pedepse privative de libertate, aptă să asigure atât corectarea inculpatului, cât și prevenirea comiterii unor infracțiuni similare.

Pe cale de consecință, instanța evidențiază că, în cadrul dezbaterilor judiciare, acuzatorul de stat a solicitat aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu amendă în mărime de 1000 de unități convenționale și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în timp ce apărarea a solicitat achitarea inculpatului. Instanța, examinând argumentele participanților la proces prin prisma probelor administrate, a circumstanțelor cauzei și a dispozițiilor legale aplicabile, urmează să stabilească pedeapsa în limitele sancțiunii prevăzute de norma de incriminare, în funcție de concluziile privind vinovăția și de criteriile de individualizare prevăzute de lege.

În acest mod, reieșind din materialele dosarului penal, din caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii, din modalitatea concretă de comitere a acesteia, din valoarea prejudiciului patrimonial și din necesitatea prevenirii unor fapte similare, instanța consideră că aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare **pe un termen de 6 (șase) ani** este proporțională cu gravitatea faptei și aptă să realizeze scopurile pedepsei penale.

În ceea ce privește aplicarea pedepsei complementare sub formă de amendă, instanța reține că sancțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) din Codul penal permite aplicarea acesteia, fără a o impune în mod obligatoriu. În speță, instanța apreciază că aplicarea unei amenzi **în mărime de 1000 (o mie) unități convenționale** este justificată de caracterul intenționat al faptei, de atingerea adusă concomitent relațiilor sociale patrimoniale și integrității corporale a victimei, precum și de necesitatea asigurării unui efect preventiv corespunzător.

Instanța consideră că amenda, aplicată alături de pedeapsa principală cu închisoarea, constituie o sancțiune suplimentară proporțională cu gravitatea infracțiunii și contribuie la realizarea scopurilor pedepsei penale. Cuantumul de 1000 de unități convenționale se situează în limitele sancțiunii legale aplicabile, fiind necesar ca aplicarea sa să fie apreciată și prin prisma situației materiale a inculpatului și a posibilității reale de executare a obligației pecuniare.

Instanța ia act de faptul că, inculpatul nu este angajat în câmpul muncii și nu are persoane la întreținere, însă aceste date, în lipsa unor informații suplimentare care să demonstreze imposibilitatea executării amenzii, nu exclud în mod automat aplicarea unei pedepse complementare facultative. Totodată, instanța subliniază că aplicarea amenzii nu are scopul de a provoca dificultăți materiale disproporționate, ci de a completa, în mod legal și echitabil, sancțiunea principală, în vederea realizării scopurilor prevăzute de art. 61 din Codul penal.

Prin urmare, ținând cont de ansamblul circumstanțelor cauzei, instanța apreciază că pedeapsa principală sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, însoțită de pedeapsa complementară sub formă de amendă în mărime de 1000 de unități convenționale, reprezintă o sancțiune proporțională cu gravitatea infracțiunii și suficientă pentru a asigura prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În același timp, în ceea ce privește stabilirea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată, în conformitate cu prevederile art. 72 din Codul penal, urmează să dispună executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în măsura în care această soluție

corespunde categoriei infracțiunii, antecedentelor penale relevante și condițiilor legale aplicabile inculpatului.

Instanța consideră că, pedeapsa stabilită este echitabilă, proporțională cu gravitatea faptei comise și aptă să realizeze scopurile prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, corectării și resocializării condamnatului. Totodată, aceasta urmărește protejarea drepturilor și libertăților consacrate de Constituția Republicii Moldova și de celelalte acte normative, precum și asigurarea unei reacții legale și proporționale față de încălcarea valorilor sociale protejate de legea penală.

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătată data de la care începe executarea pedepsei. Conform art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârea instanței de judecată într-o cauză penală devine executorie la data când a rămas definitivă, cu respectarea dispozițiilor legale privind executarea hotărârilor judecătorești.

Totodată, instanța consideră necesar să se expună asupra includerii în termenul pedepsei cu închisoarea a perioadei în care inculpatul Harcomița Veaceslav ***** s-a aflat în stare de reținere și arest preventiv.

Potrivit procesului-verbal de reținere, inculpatul Harcomița Veaceslav *** a fost reținut în temeiul art. 166 din Codul de procedură penală la data de 22 iulie 2026, ora 14:30 min..**

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 24 iulie 2026, s-a dispus aplicarea în privința inculpatului a măsurii preventive sub formă de arestare preventivă pentru un termen de 30 de zile, cu evidența termenului măsurii preventive începând cu 22 iulie 2026, ora 14:30, până la 21 august 2026, ora 14:30 min..

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 20 august 2026, s-a dispus prelungirea măsurii preventive sub formă de arestare preventivă în privința lui Harcomița Veaceslav ***** pentru un termen de 30 de zile, până la data de 20 septembrie 2026, ora 14:30 min..

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 16 septembrie 2026, s-a dispus prelungirea măsurii preventive sub formă de arestare preventivă în privința inculpatului pentru un termen de 30 de zile, până la data de **20 octombrie 2026, ora 14:30 min..**

Conform art. 88 alin. (3) din Codul penal, timpul aflării persoanei sub arest preventiv până la judecarea cauzei se include în termenul închisorii, potrivit regulilor de calcul prevăzute de lege.

În asemenea circumstanțe, instanța de judecată apreciază necesar ca în termenul executării pedepsei stabilit inculpatului Harcomița Veaceslav ***** prin prezenta sentință, urmează a fi inclus termenul reținerii și deținerii lui Harcomița Veaceslav ***** în stare de arest preventiv - de la 22 iulie 2026, ora 14:30 min. până la data pronunțării prezentei sentințe din 20 octombrie 2026.

Termenul executării pedepsei stabilit lui Harcomița Veaceslav ***** al calcula din momentul pronunțării prezentei sentințe 20 octombrie 2026, cu includerea în termen a perioadei de aflare în arest preventiv de la 22 iulie 2026, ora 14:30 min. până la data pronunțării prezentei sentințe din 20 octombrie 2026.

Cu privire la măsura preventivă.

În conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 5) al Codului de procedură penală, în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătate dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 175 din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă/anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securităţii şi ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sânt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanţă a executării sentinţei.

În conformitate cu prevederile art. 176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

Potrivit materialelor dosarului, se stabilește că în prezenta cauza penală prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 16 septembrie 2026 a fost prelungită în privința inculpatului Harcomița Veaceslav ***** măsura preventivă arestarea preventivă pe un termen de 30 (treizeci) de zile, până la data de **20 octombrie 2026, ora 14 și 30 min..**

Prin urmare, se constată că inculpatul Harcomița Veaceslav ***** , în prezenta cauză penală, în perioada de la de la 22 iulie 2026, ora 14:30 min. până la data pronunțării prezentei sentințe din 20 octombrie 2026, s-a aflat în stare de arest, perioada care urmează să fie inclusă în termenul executării pedepsei. Or, potrivit prevederile art.88 alin.(3) din Cod penal, timpul aflării persoanei sub arest preventiv până la judecarea cauzei se include în termenul închisorii, calculându-se o zi pentru o zi, precum și prevederile art.186 alin.(6) din Cod de procedură penală în conformitate cu care În termenul de ținere a învinuitului, inculpatului în stare de arest se include timpul în care persoana: 1) a fost reținută și arestată preventiv; 2) a fost sub arest la domiciliu; 3) s-a aflat într-o instituție medicală, la decizia judecătorului de instrucție sau a instanței, pentru expertiză judiciare în condiții de staționar, precum și la tratament, în urma aplicării în privința ei a măsurilor de constrângere cu caracter medical.

A menține *măsura preventivă sub formă de arest preventiv* în privința lui Harcomița Veaceslav ***** până la intrarea sentinței în vigoare.

Cu referire la repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune.

Instanța de judecată notează că, în conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 10), 11), 13) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă; dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă.

Potrivit jurisprudenței CtEDO (hotărârea Tonchev vs Bulgaria din 19.11.2009), Curtea a recunoscut încălcarea art.6 CEDO prin nesoluționarea acțiunii civile în procedura penală și a statuat că, „... în situația în care sistemul intern permite reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că aceștia se bucură de

garanțiile fundamentale prevăzute de art.6 ale Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din 04 noiembrie 1950”.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, (cauza Boldea vs. România 15.02.2007, nr. 19.997/02), dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 alin.1 din Convenție, înglobează, printre altele, dreptul părților la proces de a prezenta observațiile pe care le consideră relevante pentru cauza lor, acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt într-adevăr „ascultate”, adică analizate temeinic de către instanța sesizată. Cu alte cuvinte, art.6 implică în special, în sarcina instanței, obligația de a proceda la o analiză efectivă a mijloacelor, argumentelor și propunerile de probe ale părților (vezi Perez vs. Franța (12.02.2004, nr. 47.287/99); și Van de Hurk vs. Olanda (19.04.1994).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003), unde Curtea a statuat, în principiu că, atunci când victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri. Chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calității de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci și repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit.

Învederând aceste considerente ale instanței europene, instanța de judecată evidențiază că, în această speță părțile vătămate au solicitat repararea prejudiciului material în mod expres.

Prin ordonanța organului de urmărire penală din 02 iulie 2026 (f.d. 21, 23), cet. Leșan Alexandru, născut la *****, a fost recunoscut în calitate de parte vătămată în cauza penală privind învinuirea lui Harcomița Veaceslav ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

În fapt, potrivit învinuirii reținute în sarcina inculpatului, la data de 13 iunie 2026, aproximativ la ora 05:30, aflându-se pe adresa mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa, nr. 1, Harcomița Veaceslav *****, acționând cu intenție directă și în scop de cupiditate, ar fi sustras în mod deschis, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, telefonul mobil de model „Samsung Galaxy S25”, de culoare neagră, în care se afla cartela SIM cu numărul *****, bun ce aparținea părții vătămate Leșan Alexandru, cauzându-i astfel un prejudiciu material în mărime de 13 000 (treisprezece mii) lei.

Pentru a conchide asupra existenței obligației de reparare a prejudiciului, instanța de judecată reține că răspunderea civilă delictuală presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: existența unei fapte ilicite, producerea unui prejudiciu, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul produs, precum și vinovăția persoanei căreia i se impută cauzarea acestuia.

În speță, instanța constată că, fapta ilicită imputată inculpatului constă în deposedarea ilegală a părții vătămate de telefonul mobil care îi aparținea, printr-o acțiune de sustragere calificată drept jaf. Caracterul ilicit al conduitei rezultă din încălcarea dreptului părții vătămate de a poseda și de a dispune de bunul său, fără ca acesta să fie luat în mod legal și cu acordul titularului.

Prejudiciul material constă în pierderea telefonului mobil de model „Samsung Galaxy S25”, a cărui valoare a fost indicată în mărime de 13 000 lei. Prin lipsirea părții vătămate de posesia asupra acestui bun, patrimoniul acesteia a fost diminuat cu valoarea bunului sustras, prejudiciul fiind unul efectiv și susceptibil de reparare în bani.

Legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul material rezultă din faptul că pierderea bunului constituie consecința directă a sustragerii imputate inculpatului. În cazul în care bunul nu a fost restituit, iar prejudiciul nu a fost reparat, partea vătămată continuă să suporte

consecințele patrimoniale ale faptei.

Sub aspectul vinovăției, instanța reține că, odată stabilită prin probe vinovăția inculpatului Harcomița Veaceslav ***** în comiterea infracțiunii imputate, iar sustragerea bunului și valoarea prejudiciului fiind confirmate prin materialele cauzei, sunt întrunite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale a acestuia.

Instanța ia act de faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina, iar apărătorul său a solicitat achitarea, contestând atât implicarea inculpatului în sustragerea telefonului, cât și existența unor probe suficiente privind aplicarea violenței și valoarea bunului. Totuși, nerecunoașterea vinovăției nu constituie, prin ea însăși, un temei pentru exonerarea de la repararea prejudiciului. Chestiunea reparării acestuia urmează să fie soluționată în funcție de concluziile instanței asupra vinovăției și de probele care confirmă existența și întinderea pagubei.

Totodată, instanța reține că, înregistrările video ridicate de la exteriorul sediului OTP Bank, situat pe str. Sarmizegetusa, nr. 1, mun. Chișinău, procesul-verbal de examinare a acestora și procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 23 iulie 2026 fac parte din ansamblul probator care urmează a fi apreciat în coroborare cu declarațiile părții vătămate și cu celelalte probe administrate. Aceste probe sunt relevante pentru stabilirea împrejurărilor faptei și a implicării inculpatului, însă întinderea prejudiciului material trebuie, de asemenea, să rezulte din probele administrate în cauză.

În ceea ce privește cuantumul prejudiciului, instanța reține că suma de 13 000 (treisprezece mii) lei reprezintă valoarea indicată a telefonului mobil sustras. Pentru obligarea inculpatului la achitarea acestei sume, instanța urmează să se întemeieze pe probele care confirmă valoarea bunului, precum și pe constatarea că prejudiciul nu a fost reparat. În cazul în care aceste împrejurări sunt confirmate, prejudiciul material urmează a fi reparat integral, în limita pagubei efectiv cauzate.

Prin urmare, instanța de judecată concluzionează că, odată stabilite fapta ilicită, prejudiciul material efectiv, legătura de cauzalitate dintre acțiunile inculpatului și paguba produsă, precum și vinovăția acestuia, există temei pentru obligarea inculpatului Harcomița Veaceslav ***** la repararea prejudiciului material cauzat părții vătămate Leșan Alexandru.

În consecință, instanța dispune încasarea din contul inculpatului Harcomița Veaceslav ***** (născut la *****, IDNP *****), în beneficiul părții vătămate Leșan Alexandru (născut la *****, IDNP: *****), a sumei de 13 000 (treisprezece mii) lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune, în măsura în care valoarea bunului și nerepararea prejudiciului sunt confirmate prin probele administrate în cauză.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) CPP, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la mijloacele materiale de probă, iar în dezbateri judiciare, părţile nu s-au expus în privinţa acestui subiect.

Referitor la mijloacele materiale de probă, instanța de judecată constată că potrivit prevederilor art. 157 alin. (1) CPP, *„constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanțe care au importanță pentru cauză”*.

Subsecvent, art. 157 alin. (2) CPP, stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv.

În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte, iar în acest caz, documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate.

Potrivit materialelor cauzei penale, se constată că, prin **ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 18.06.2026**, prin care, de la cet. Berlinschi Constantin, s-a o secvență video din data de 13.06.2026, din exteriorul băncii OTP Bank, amplasat pe str. Sarmizegetusa, 1, mun. Chișinău; /f.d.17-18/ - plic cu CD-R cu înregistrări video /f.d.19/.

Elucidând cele expuse *supra*, instanţa concluzionează că, Mijloc material de probă: **-** *plic cu CD-R cu înregistrări video /f.d.19/* - de păstrat în continuare la materialele dosarului pe tot termenul de păstrare a lui.

În conformitate cu articolele 72 din Codul penal, 162, 221-225, 227-229, 329, 340, 384-389, 391-395 şi 397 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște **Harcomița Veaceslav ******* vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul Penal, aplicându-i în baza acestei legi o pedeapsă sub formă de închisoare pe un teren de **6 (șase) ani**, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de **1000 (o mii) unități convenționale,** ceea ce constituie 50 000 (cincizeci mii) lei.

Termenul executării pedepsei stabilit lui **Harcomița Veaceslav ******* al calcula din momentul pronunțării prezentei sentinței 08 octombrie 2026, cu includerea în termen a perioadei de aflare în arest preventiv de la 22 iulie 2026, ora 14:30 min. până la data pronunțării prezentei sentințe din 20 octombrie 2026.

A menține măsura preventivă sub formă de arest preventiv în privința lui **Harcomița Veaceslav ******* până la intrarea sentinței în vigoare.

Se încasează de la Harcomița Veaceslav ***** (născut la *****, IDNP *****), în beneficiul părții vătămate Leșan Alexandru (născut la *****, IDNP: *****), a sumei de 13 000 (treisprezece mii) lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune

Mijloc material de probă: - plic cu CD-R cu înregistrări video /f.d.19/ - de păstrat în continuare la materialele dosarului pe tot termenul de păstrare a lui.

Sentința este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Președintele ședinței,
judecător **Tatiana Postolachi**

Copia corespunde originalului, judecător